

OPINIONS

Tornabous, novembre de 2009

Nº 12

Juny de 1945 - En Pau i la Roseta [3]

... En Pau, en arribar al moll va pujar al vaixell. La travessia va ser llarga i penosa, la mar estava picada i bellugava l'embarcació com si fos una fulla seca que s'emporta el vent un dia de tardor... agreujat a sobre, per una gran pudor de combustible que donava als passatgers un bon mareig i malestar... El viatge va ser llarg i en més d'una ocasió, va tenir el dubte si havia pres la decisió adequada... Sentia un gran rosec en el seu cor... Trobava a faltar el caliu de casa seva, el seny i el bon fer del pare, la tendresa de la mare... i, sobretot, les mostres d'estimació de la Roseta... Però... havia de mirar endavant... no es podia deixar vèncer per la nostàlgia...

La monotonia del dia a dia dins el vaixell el tenia com emboirat. No sabia com passar les hores. Amb els companys de viatge, després de dinar, feien alguna partida de cartes, o escoltaven la ràdio quan tenien la sort de poder sintonitzar alguna emissora... però, s'avorria enormement... Dins el vaixell hi havia una habitació amb llibres, els quals el llegir-los l'haguessin ajudat a distraure's alguna estona, però, estaven escrits en castellà i l'haver de traduir-los mentalment al català el desanimava de fer-ho.

El capità tenia un gramòfon i a vegades els posava alguna sarsuela que guardava amb discs de vinil... La Verbena de la paloma... La Revoltosa... La Dolorosa... però, a ell la que més li agradava era... La Cançó d'amor i de Guerra... (acabada la Guerra Civil, i en temps de la dictadura, va estar prohibida molt temps)... Cada vegada que sentia l'estrofa que diu << Dolça terra jo t'estimo i amb el cor tot abrandat, terra meva jo et proclamo amor mai igualat. Terra nostra, terra aimada, per a tu la flor millor. Per als sants les flors boscanes, per a tu la flor del cor.>> Quan la sentia s'esborronava i li agafaven ganes de plorar, recordava la seva terra, verda, frondosa, quieta, silenciosa... on només es sentia el soroll dels rierols... i pels voltants de Nadal algun que altre gall que despertaven a tothom amb els seus cants i que les mestresses de casa engreixaven per fer el rostit de la diada.

Un bon dia el capità els va anunciar que ja s'entreveia la costa de Buenos Aires i tothom va córrer a la coberta... En Pau va ser dels primers en arribar... en aquell moment només comptaven les il·lusions que duia dins el sarró dipositat en el fons de la seva ànima.. el seu cor es va omplir de joia, semblava que a la fi, els seus somnis i els de la Roseta començaven a fer-se realitat.

Va desembarcar i ja en terra ferma va omplir el pit d'aire i quasi es va emocionar... "la terra promesa" ja era al seu abast...

Portava una maleta d'un cartró dur on anaven totes les seves pertinences. "La tieta Vicenta" l'havia lligat amb cordes gruixudes, perquè cada vegada que la canviés de lloc no se li obrís... Era molt tard i el primer que havia de fer era trobar un lloc on passar la nit. La gent a la que va preguntar li van recomanar un hotelet senzill però molt net. Els amos, quan van saber que era català el van tractar amb molta amabilitat. Ells havien estat a Catalunya un temps, i recordaven el bon tracte que havien rebut.

Va sopar lleugerament i es va retirar a la seva cambra. En entrar, es va fixar que als peus del llit hi havia una taula amb paper de carta, sobres, tinta de color blau fosc dins d'un tinter i una ploma amb el corresponent plomí de color plata. Estava mort de cansament... però, tenia tantes ganes d'escriure a la Roseta que va seure i va començar...

Buenos Aires, 14 de juny de 1945

Molt estimada Roseta

T'escric des del lloc on he pogut allotjar-me. Els amos, en saber que era català, m'han tractat molt cordialment i m'han apositat en la millor cambra de què disposaven... és molt àmplia, i té dues finestres. Des d'una es veu el port amb tots els vaixells ancorats, des de l'altra la grandiositat d'aquestes terres. Demà, a trenc d'alba, aniré a buscar feina. De moment, qualsevol cosa anirà bé per no gastar els diners que em va donar el pare.

Roseta meva... si sabessis quant t'enyoro... No deixo de pensar en tu a totes hores... Porto a la cartera el retrat que et vaig fer a la "Font del caçadors"... estàs tan maca... quasi l'he desgastat de tants petons com li he fet... em mires amb un somriure ple de tanta dolçor que em sembla que en un moment o altre em diràs com tantes vegades... ¡¡Hola Pau!! ¡¡Vida meva!! ¡¡Quant t'estimo!!... Llavors ple d'enyorança l'omple de petons, l'estrenyo contra el meu cor i li dic... ¡¡¡¡Jo sí que t'estimo...!!!!

Amor meu... et tornaré a escriure aviat... ara estic molt cansat i tinc ganes de posar-me en un llit net, ampli i tou... Al vaixell dormia en una cabina amb tres xicots més, i ho fèiem damunt d'uns jaços durs com a pedres, a més, tots tres roncaven descompassats i amb tons diferents, no hi havia qui dormís...

Malgrat tot, tancava els ulls i m'imaginava que eres a la meva vora... que t'estrenyia contra el meu cos... que t'acaronava... que et besava... i que tu em corresponies plena de tendresa i alhora de passió... Aquest somiar despert, aquest imaginar-me que ets al meu costat... és com un bàlsam posat damunt la ferida produïda per la teva absència i la teva llunyania... Roseta, ho ets tot per a mi... T'estimo tant!!!

Pau

La Roseta va respondre:

Estimadíssim Pau:

He llegit la teva carta tantes vegades que ja la sé de memòria... però, m'agrada fer-ho tocant el paper que sé ha estat a les teves mans... Com les recordo emprenant i acariciant les meves amb un gest suau i càlid, ple tendresa...!! Quantes estones hem parlat a l'ombra de la nostre alzina asseguts, recolzats l'un en l'altre i entrelligant els nostres dits, transmetent-nos a través d'ells tot l'amor que portem dins... Pau... Jo també penso amb tu a totes hores... al matí, a la tarda, i també com tu, quan soc al llit... cada nit, deixo els porticons mal tancats... m'agrada que la lluna, amb la seva llum, sigui testimoni de les meves fantasies... Llavors, amb un somriure i una gran placidesa... m'adormo sentint-te a prop...

He deixat de pintar, saps que m'agradava molt i que hi tenia una certa habilitat... però, he perdut l'al·licient d'agafar el cavallet i buscar un bon paratge com quan tu m'acompanyaves... el viure el teu amor dia a dia era la meva inspiració i jo el transmetia a través dels meus pinzells... Pel demés, quasi tot segueix la mateixa rutina. L'únic que hi ha de nou es que sortim a caminar amb la "Tieta Vicenta" i quan parem per descansar, m'agrada em llegeixi algun punt d'un diari que va escriure en la seva joventut, sempre acaba plorant degut als records que tornen a ella... No m'havies dit mai que havia tingut un gran amor... Quantes coses ha hagut de suportar... la vida ha estat molt cruel amb ella...

Pau estimat, m'entristeix finalitzar aquesta carta ja que ella em fa sentir més a prop teu... T'enyoro, t'enyoro molt... L'angoixa que em produeix la teva absència és tan gran... el dolor que sento dins el meu pit és tan intens que hi ha moments q. em sembla no ho resistiré. Amor meu... ocupes tot el meu cor...

Roseta

El diari de la "Tieta Vicenta" començava així:

Em dic Vicenta, vaig néixer en un poblet com tants altres de l'entorn...

[Continuarà] **Mª Mercè Usón**

Gràcies...

“Opinions” ja fa un any que va sortir per primera vegada. Carregada d’il·lusions, va pensar podia ser un medi en el qual tothom pogués participar expressant lliurement la seva manera de pensar amb llibertat i respecte sobre un tema qualsevol, o aportant algun poema... conte... retall de diari... carta... que ben segur ens hagués interessat. No ha estat així. En contra del que jo esperava la vostra col·laboració (salvant excepcions) ha sigut minsa.

M’ha semblat just en aquest primer aniversari, donar les gràcies a qui m’ha seguit d’una manera incondicional, i amb paraules o mitjançant escrits de “puny i lletra” m’han encoratjat a continuar quan he tingut algun moment de defalliment... A qui d’una manera constructiva, ha dialogat amb mi sobre els temes escrits i encara que no hi hagin estat d’acord, ho han fet amigablement i amb educació... A qui ha posat en pràctica les meves receptes de cuina i els ha agradat... Els que espereu cada mes llegir aquest quatre fulls perquè són diferents a les lectures del dia a dia i us donen la impressió de que parlem de tu a tu, i això, a vegades, encara que només sigui per uns moments us distreu d’altres cabòries.

El meu agraïment també, a les persones que tenen la meva admiració per la seva vàlua... però, que creient-se en possessió d’una única veritat i sense respectar una diversitat d’opinions, han fet (per darrere) una crítica destructiva, agra i ferotge sobre els meus escrits, i han aprofitat l’ocasió per calumniar fets referents a la meva persona. Sabia que tot no serien flors i violes i que pel sol fet de fer alguna cosa diferent a la que s’està acostumat, hauria de pagar un peatge, però, no em podia imaginar mai que “el peatge” fóra, el descobrir que persones amb les que semblava hi havia una bona amistat, aquesta amistat, només era un producte de la meva imaginació... no existia.

Quan una manera de pensar transmesa a un paper origina reaccions i controvèrsies, vol dir, que ha estat llegit i que no ha deixat indiferent. “Opinions” degut a la seva autonomia (ja que no la patrocina ningú i per tant no passa per cap censura), només ha pretès, amb educació i respecte, donar una opinió sobre uns fets o uns temes en els quals es podrà estar d’acord o no però, sempre han estat basats amb unes realitats, o amb comentaris i preguntes que tots ens hem fet un munt de vegades.

Si un fet, un comentari o una persona no ens agrada, no tenim cap obligació de fer-li costat, som lliures per deixar-ho o deixar-la passar de llarg. El voler petjar a les persones amb les nostres crítiques només pel plaer de fer-los mal... no diu gaire en favor de qui ho fa, ni crec... que faci cap falta.

Malgrat tot... A tots els que d’una manera positiva o negativa, amb la vostra lectura heu mantingut i manteniu aquest fulls vius... A tots... Gràcies.

Mª Mercè Usón

Reflexions de saviesa

- Perseverar en el bon fer de cada dia i romandre en silenci, és la millor resposta a la calúnia.
- Si només actuem pensant en el que la gent espera de nosaltres, la teranyina de l’angoixa tard o d’hora, acabarà empresonant-nos. L’única manera de viure amb tranquil·litat i plenitud, és assumir el que som, sense culpar els altres de les nostres febleses.
- Els sentiments són un fruit de l’ànima. No entenen de canvis... Som nosaltres els que després de passar-los pel sedàs de la raó, voldríem canviessin segons el moment i les circumstàncies.
- Que bonic és somniar despert el que ens agradaria fos una realitat... per què no fem com en la cançó del conte de la Blanca Neus. <<Somnem... somnem... no deixem de fer-ho... potser així els somnis es tornaran realitats...>>
- Si el sol brilla i el cel està blau després de dos dies de fred i plujosos... Ben segur és dilluns.

CUINA:

Bacallà a la mel amb ceba o poma confitada.

Ingredients per 4 persones:

- 4 talls de bacallà dessalat, d'uns 150 gr. cadascun. (millor sigui de la part del morro que no té espines.
- 4 o 5 cebes mitjanes.
- 3 o 4 pomes (Golden.
- 3 cullerades de sucre.
- 1 cullerada sopera de mel.
- Oli.
- Farina.
- Nou moscada. (Optativa).
- Sal. Llet per preparar la beixamel.

Elaboració:

Podeu comprar el bacallà congelat a punt de sal i sense espines, (el venen per ració i envasat al vuit). Si decidiu comprar-lo conservat amb sal, l'haureu de dessalar uns dies abans. Per dessalar-lo poseu el bacallà en remull tres dies abans i canviar l'aigua tres o quatre vegades, o deixar-lo en aigua vuit dies i només canviar l'aigua unes hores abans de cuinar-lo. Ben segur hi ha d'altres maneres de dessalar-lo que vosaltres sabeu i no conec. Compte perquè el bacallà molts dies en remull arriba a fer una flaire pudent i es nota al menjar-lo.

Eixugueu bé el bacallà amb paper absorbent abans de cuinar-lo. No n'hi ha prou amb escorre'l. Fregiu-lo a foc viu enfarinat just perquè agafi color i no es desfaci. Si ho feu a foc suau no us quedarà daurat i us farà bromera, la qual cosa vol dir que està deixant anar aigua i que es desfarà en làmines. Traieu-lo de la paella i torneu-lo a posar damunt de paper absorbent perquè "empapi" l'oli d'haver-lo fregit.

En un altra paella amb oli, aneu ofegant, poc a poc, la ceba tallada a juliana fins que quedi tova i amb una mica de color, quan creieu que ja està feta, afegiu la cullerada de mel i ho remeneu.

Col·loqueu la ceba barrejada amb la mel, en una safata apta per anar al forn i al damunt els trossos de bacallà, cobriu-ho tot amb una beixamel no gaire espessa, a la que podeu afegir un polsim de nou moscada que li dona un sabor molt bo i especial. Poseu la safata al forn i ho deixeu gratinar.

Aquest plat el podeu modificar de varies maneres:

1ª – En lloc de beixamel podeu cobrir el bacallà amb un all i oli una mica espès que al gratinar-lo s'infla i queda con un "soufflé".

2 - En lloc d'utilitzar la ceba com a base, podeu posar en una paella unes gotes d'oli i la poma tallada a juliana coberta de sucre. Ha de coure molt lentament fins que la poma es comenci a caramel·litzar. Optativament si us agrada podeu afegir una petita quantitat de mel.

3ª - A gust de la vostre imaginació, podeu barrejar els conceptes.

I..... BON PROFIT